

Főbejárat-vészkiárat

Luk.13:22-30

„És városokon és falvakon megy vala által, tanítva, és Jeruzsálembe menve. Monda pedig néki valaki: **Uram, avagy kevesen vannak-é akik üdvözülnek? Ő pedig monda nékik: *Igyekeztek bemenni a szoros kapun: mert sokan, mondom néktek, igyekeznek bemenni és nem mehetnek. Mikor már a gazda felkél és bezárja az ajtót, és kezdetek kívül állani és az ajtót zörgetni, mondván: Uram! Uram! nyisd meg nekünk; és ő felelvén, ezt mondja néktek: **Nem tudom honnét valók vagytok ti; Akkor kezdték mondani: Te előtted ettünk és ittunk, és a mi utcáinkon tanítottál; De ezt mondja: Mondom néktek, nem tudom honnét valók vagytok ti; távozzatok el én tőlem mindnyájan, kik hamisságot cselekesztek! Ott lesz sírás és fogak csikorgatása, mikor látjátok Ábrahámot, Izsákot és Jákóbot, és a prófétákat mind az Isten országában, magatokat pedig kirekesztve. **És jönnek napkeletről és napnyugatról, és északról és délről, és az Isten országában letelepednek. És ímé vannak utolsók, akik elsők lesznek, és vannak elsők, akik utolsók lesznek.*******”

Ez a „valaki” azt kérdezi, hogy kevesen vannak-e az üdvözültek? Nem tudom, hogy pontosan mi van a kérdés háttérében, lehet több dolog is, de az biztos, hogy az emberek szeretik a döntéseiket a szerint meghozni, hogy sokan, vagy kevesen vannak azon az állásponton, amin ők még csak gondolkoznak. Vagy hányan és hogyan döntöttek már abban a kérdésben, amiben most éppen dönteni. Az emberi gondolkodás szerint, ha valamiben már sokan vesznek részt, akkor csakis jó lehet csatlakozni. Még azt sem lehet mondani, hogy minden esetben elhibázott ez a gondolkodás. Nézzük csak meg a jelenlegi pandémiás helyzetet és láthatjuk, hogy legtöbben már csak azután regisztráltak oltásra, miután sokan felvették az oltást. Vagy, ha sokan felkaptak egy helyet építkezési szándékkal, vagy egy fogyasztási terméket, akkor ezekben az esetben is látható, hogy a sokasághoz való csatlakozás szándéka van gyakran a döntés háttérében. Gyakran felülírja a racionalitást, a józanságot és az ésszerűséget a „ha már sokaknak van, nekem is kell” gondolkodás.

Ennek ellenkezője is igaz. Ha valamit kevesen vásárolnak, akkor szerény marad a többiek érdeklődése is a termék iránt. Sajnos ilyen az üdvösség kérdésének a megítélése is. Sokszor hallottam már indoklasként a megtérés elutasításának okaként, hogy az a sok ember, aki még nem tért meg, nem láthatja ilyen nagy számban rosszul a dolgot és az a kevés hívő pedig jól. Valóban csekély azoknak a száma, akik megélik az üdvösségüket és az életükkel is bizonyosságot tesznek róla. Nem is vonzó a nagytöbbség számára, mert ott van a gondolkodásukban a sokasághoz való húzódás, biztonságérzetre, vagyis a hamis biztonságérzetre való igény.

Vannak a tengerben olyan kis halak, amik teljesen védtelenek a ragadozók előtt, mert a gyorsaságuk, az erejük, és az alkalmazkodóképességük is kevés ahhoz, hogy szembeálljanak, vagy elmeneküljenek a nagyobb halak elől, akik fel akarják őket falni. Egy lehetőséget látnak, a menekülésre, azt, ha az általuk alkotott nagyszámú halraj közepébe sikerül kerülni. Ha ezt megteszik, akkor úgy érzik, hogy védve vannak, megnövelték az életben maradás esélyeit.

Ez a gondolkodás a halaknál sem százszázalékos, az embereknél pedig, - különösen az üdvösség kérdésében - egyáltalán nem célravezető. Senki sem lesz azért hívő, mert már sokan azok. Üdvözülni Jézus hívására, felszólítására való válaszként a Szent Szellem segítségével lehet, megértve azt, hogy az Ő tisztán megőrzött élete, kereszthalála és kifolyt vére megbékéltette Istent minden emberrel. Ettől fogva Őt az egyetlen igazat követve, az ember a hitét belé vetve és nem a sokaságot követve lehet üdvözülni. Akkor is, ha senki más nem járja ezt az utat az ember környezetében. Ahogy a Filippi börtönőrnek is javasolja Pál az Apcsel 16:31-ben, „*Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz mind te, mind a te háznépével!*” Neki sem azzal állt elő Pál, hogy milyen sokan vannak, akik üdvözülnek, hanem azzal, hogy a Krisztus Jézusban higgyen.

Pál apostolt is érte kísértés, sőt nyomásgyakorlás is a jeruzsálemi tekintélyes atyafiak részéről. Ezt olvassuk az Ap. csel. 21:17-21 „*Mikor azért Jeruzsálembe jutottunk, örömmel fogadának minket az atyafiak. Másnap pedig beméne Pál velünk együtt Jakabhoz; és a vének mindnyájan ott valának. És köszöntvén őket, elbeszélé egyenként, amiket az Isten a pogányok között az ő szolgálata által cselekedett. Azok pedig ezt hallván, dicsőíték az Urat; és mondának néki: Látod, atyámfia, mely sok*

ezeren vannak zsidók, kik hívókké lettek; és mindnyájan buzognak a törvény mellett: Felőled pedig azt hallották, hogy te mindazokat a zsidókat, kik a pogányok között vannak, Mózesztől való elszakadásra tanítod, azt mondván, hogy ne metéljék körül fiaikat, se a zsidó szokások szerint ne járjanak.,,

A nagyszámú megtért zsidóval akarták befolyásolni Pált abban, hogy pl. a körülmetélés szükségességét hirdesse a megtért, újéletű zsidó atyafiak között, mint ami az üdvösséghez szükséges. Pált azonban nem tudták befolyásolni a nagy számokkal, mert neki Isten szelleme kijelentette az írásokból, hogy a törvény által senki sem igazul meg, mert az igaz ember hitből fog élni. Mindegy, hogy mennyien és milyen tekintéllyel állítják az ellenkezőjét, ez Isten szava az emberhez.

Ma sem szabad arra hagyatkozni senkinek, hogy mit mondanak, vagy gyakorolnak sokan, mert ezen az úton biztos, hogy célt tévesztett lesz az élete. Jézus kijelentései és válaszai ma sem az emberek igényei szerint hangoznak, hanem az érdekükben, ami nem biztos, hogy a többségnek tetszik, de az biztos, hogy eredményes és hasznos. Ha Ő azt mondja, hogy nem baj, ha kevesen vannak az üdvözülők, de te legyél az és ennek érdekében lépj be a szoros kapun, akkor tedd meg. Ha azt tapasztalod, hogy mégsem sikerül, akkor valami túl nagy ahhoz, hogy átférjen rajta. Nem kell mást tenni, csak elengedni azt, ami túl méreteessé tesz és menni fog.

A kapunak, az ajtónak a méretezésénél azt vizsik figyelembe, hogy mekkora lesz a legnagyobb dolog, aminek át kell rajta férnie. Egy iroda ajtónak nyilván nem kell nagynak lennie, mert legfeljebb egy szekrényt visznek be rajta, de egy eszterga műhely, vagy egy raktár ajtót, már lehet, hogy kétszárnyúra és magasítottá kell gyártani. Jézus szorosnak nevezi a kaput, mert tudja, hogy Ő maga lesz az, aki ezt a kaput alkotja, vagyis nincs szükség nála nagyobb kapura. Nála, mint alázatos és az Atyának engedelme embernél nagyobbra. Más helyen is beszél magáról, mint kapuról. A Mát.7:14-ben olvassuk „szoros az a kapu, ami az életre visz” A Ján.10:9 ezt mondja: „Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik és bejár és kijár majd, és legelőt talál.” Egy ajtó, amelyik átjárást biztosít oda-vissza mindenkinek, aki átfér rajta.

Ez a „valaki”, aki Jézust kérdezte, már attól elbizonytalanodott, hogy kevesen vannak, akik üdvözülnek. Jézus tudta, hogy a szoros kapu még nehezebbé fogja tenni a szemében az üdvösség, az örök életre jutás lehetőségét.

Sokan akarnak eljutni az örök életre, de az oda jutás lehetőségére nem fordítanak figyelmet. Abban a hiedelemben ringatják magukat, hogy a jó tetteikért, vagy a vallásosságukért, vagy a nyomorúságukért a mennyben örök élettel lesznek megjutalmazva. Pedig a szoros kapun semmi sem fér át, ami evilági. Akármilyen jónak látszik, vagy akármilyen szép csomagolásban van. Az megy át a szoros kapun, ami krisztusi, ami mennyei eredetű. Mert a szoros kapu maga Jézus Krisztus. Ebben a történetben úgy áll az emberiség előtt, mint a világ és a menny közötti átjárás szűk keresztmetszete. A világ felőli oldalon ott van az üdvözülni akaró emberi tömeg, a mennyei oldalon pedig az üdvözültek. Ő az, aki az átjárást biztosítja, saját személyében, kizárólag általa lehet bejutni. De a tolongó tömeget alkotó emberek túlságosan nagyok a szoros kapuhoz. Túlságosan nagyvá teszi őket az egójuk, az emberi jóságuk, a büszkeségük, érzékenységük, erejük, tudásuk stb. Ezeknek az értéke, mérete mind meghaladja a saját szemükben Jézus személyének nagyságát. Nagyobbnak látják magukat, pedig kisebbé kellene lenniük. Amikor az emberek az Úr földre születését karácsonyi vásárlási lázzal, a halálát tisztítóúrával, a feltámadását húsvéti tojással ünneplik, akkor jól látható, hogy mennyit ér a szemükben. Miközben maguk személyét felemelik és elvárják az elismerést és a dicsőséget egymástól.

A Mát. 18:3-ban ezt olvassuk: „Bizony mondom néktek, ha meg nem tértek és olyanok nem lesztek mint a kis gyermekek, semmiképpen nem mentek be a mennyeknek országába.” Azt mondja ezzel az Úr, hogy legyetek egymástól egyre kisebbek, egészen olyanok, mint ezek a gyerekek és akkor nem lesz kicsi a szoros kapu.

Vannak, akik a szoros kaput, vészkijáratként értelmezik. Azt gondolják, hogy olyan, mint egy átlagos vészkijárat, ami vész esetén automatikusan kinyílik. Ezeknek helyét még a füstben is láthatóvá, megtalálhatóvá teszik, hogy mindenki megmenekülhessen, ha kigyullad az épület. Ezt a megtalálhatóságot segítik elő vész esetén különböző vészvilágítók, biztonsági lámpák, hangjelzések,

stb. Az emberek közül sokan azt gondolják, hogy majd életük végén, mint egy vészkijáraton keresztül, kimenekülnek ebből a világból a mennybe. Addig pedig hagyja őket békén Isten.

Azonban Jézus aktuális veszélyről és megoldásról beszél. Már gomolyog a füst a világban, már most vészhelyzet van, keresni kellene az ajtót, menekülni kellene a világból azok alapján a figyelmeztető hangjelzések alapján, amiket Jézus a bizonyágtéveői által bocsát a világba és a fényjelzések alapján, amiket Szent Szellem láttat meg Isten megváltó munkájára világítva. Meg kellene találni a szoros kaput és kisebbé lenni Jézustól, amíg nem késő. Megérteni azt, hogy Ő a legnagyobb. Az embernek ezt a tényt csak el kell fogadni és megalázkodni előtte. Ha ez megtörténik, mindjárt nem lesz túl szoros az ajtó.

A be és kijárást addig tart, amíg a gazda be nem zárja az ajtót végérvényesen. Ez bekövetkezik akkor, amikor úgy hal meg az ember, hogy élete során nem ismerte meg a megváltóját. Ekkor már késő. Az ajtó bezárul és nem nyílik ki többé. Lejár számára a kegyelem korszaka és felismeri, hogy valamit elszalasztott. Akkor kezdődik a kapkodás, az idegeskedés, de akkor már Jézus mondja a kívül maradotknak, hogy nem ismerlek benneteket. Fájdalmas felismerése lesz a halogatásnak, az ellenállásnak.

Érdekes, hogy akik a csukott ajtón kívül már felismerve Őt értetlenkednek, amikor lehetett nem ismerték meg. Nem is akarták megismerni. Akiknek nem kellett, akikért hiába áldozta fel magát, akik nem akarták megismerni, ekkor már akarnák, de most már késő, nem lehet. Az ajtó bezárása Krisztus megismerésének lezárását is jelenti. Ettől kezdve már nem lehet megismerni, csak felismerni.

A Bibliában, többek között pl. a Mát. 7:7-ben is arra biztatja Jézus az embereket, hogy zörgessenek és megnyitvatik. Itt pedig azt mondja, hogy a zörgetőket elutasítja, nem ismeri és nem is akarja már megismerni. Nincs ebben ellentmondás? Nincs! Mindenkivel előfordulhat, hogy olyat kér valakitől, amit a másik előre kigondolt és már meg is tett. Erre szokták mondani, hogy „nyitott ajtón zörget”. Sokszor nem veszi észre az ember, hogy az érdekében történt valami és biztatni kell, hogy észrevegye. Ilyen a bűntől való szabadítás is. Észre sem veszi és Isten megbékíti magával. Nem is tudja az ember, hogy szabad az út a mennybe, hogy csak zörgetnie kell az ajtón, mert már minden el van rendezve az üdvössége érdekében. Akkor meg miért kell zörgetni? Kérdezhetné valaki. Ha úgy is nyitva van az ajtó. A zörgetés a belépés szándékát fejezi ki az ember oldaláról és ez teszi teljessé a váltságművét Istennek. A fiának feláldozása elérte a célját. A zörgetés azt jelzi, hogy valaki megérkezett és be akar lépni az ajtón és azt akarja, hogy észrevegyék. Maga az Úr Jézus is zörget a szívek ajtaján és aki kinyitja Neki, annak beköltözik a szívébe és felajánlja az Ő teljes megismerésének lehetőségét.

A kapunak a mérete mellett Jézus beszélt a rendelkezésre álló időről is.

Jézus megértette a kérdésben rejlő dilemmát. Értette, hogy ezt a „valakit” elbizonytalanítja a kevés üdvözülő. Ezért mintegy felmentette és vele együtt minden embert, hogy szabadon dönthessen a belépésről a szerint, ahogy Isten lehetőséget ad rá. Vagyis Jézus a mennyiség helyett az időre terelte a figyelmet és rávilágított arra, hogy sürgető a dolog, nincs idő másokat figyelni, vagy másokra várni. El kell hagyni az ilyen sátán által befolyásolt gondolkodást és megérteni, hogy az üdvösség kérdése nem csak fontos élet-halál kérdés, hanem sürgető is. Az üdvözülni akaró embernek nincs ideje mérlegelni, hogy vajon hányan és kik vannak már az üdvözülők között, hanem bele kell kapaszkodni Krisztusba és engedni, hogy az ő szelleme átjárja az ember szívét. Ez keveseknek megy, mert a sokaságot leköti a világ szeretete és nem tudják elengedni a világi kívánságokat, az énjük követeléseit és a világhoz való ragaszkodásukat. Ezek magukhoz láncolják az embert és látszólag nincs menekvés. De Jézus a válaszában eligazít mindenkit. *„Igyekeztek bemenni a szoros kapun”* és hozzáteszi, hogy *„mert sokan, mondom néktek, igyekeznek bemenni és nem mehetnek”*. Nem azért nem mehetnek, mert nincs hely a mennyben, hanem azért, mert az üdvözülésre szánt idő egyszer lejár. A gazda, vagyis Isten egyszer bezárja a kaput. Nem tudni mikor, de biztosan megtörténik.

Sok sópánkodást hallottam már emberektől, amikor arra panaszkodtak, hogy mi mindent kihagytak életük során, amiket nagyon bánnak és már nincs lehetőségük pótolni. A szoros kapun való belépés

lehetősége most meg van, ki lehet használni. Egyszer ennek is vége lesz és lesz sok sopánkodó akkor is, akik végleg elveszítik a lehetőségét annak, hogy üdvözüljenek. Pótolhatatlan veszteség éri őket.

Jézus szavai annak a „valaki”-nek nyilván arra a korszakra vonatkozott, amiben élt, de Isten minden korszakot lezár és elveszi az addig fennálló lehetőséget. Tudom, hogy ez rosszul hangzik azok számára, akik a szoros kapu bezárását nem látják ugyanolyan hangsúlyosnak, mint Isten szeretetét. Pont ezért mondja Jézus, az akkori és a most élő embereknek egyaránt, hogy igyekezzenek bemenni, mert be fog záródni a kapu.

Annak a kérdező „valakinek” még a törvény korszakában azt kellett látnia a csodák mellett, hogy Jézus az egyetlen, aki betölti, betöltheti a törvényt. Meg is látott ebből valamit, mert érződik a kérdéséből, hogy van benne bizalom az Úr felé. A ma élő embernek a jelenlegi korszakban Isten Krisztusban megjelenő szeretetét és kegyelmét kell meglátnia és ebből megérteni, hogy Jézus válasza akkor és most is ugyanaz. Igyekezni kell, bemenni a szoros kapun, mert nem csak a kapu szoros, hanem a rendelkezésre álló idő is. Nem feltűrt ujjú inggel, hanem alázattal. Nem cselekedetekkel, hanem hittel. Nem erőszakkal, hanem engedelmességgel. Másképpen nem megy.

Akik az alapige szerint jönnek az ég minden tájáról, nem sokan akarnak lenni, hanem elsők. Jézus a válaszában ezeket pozitív példaként említi, míg a sokaságot negatívként. Jó elsőnek lenni, jó a győztes örömeiben részesülni. Jézus győztes, aki meg akarja osztani a győzelmét mindenkivel. Nem azt mondja, hogy jöjjetek sokan, hanem, hogy mindnyájan. Mindenkinek lehetőséget ad a szoros kapun való bejutásra. Azt akarja, hogy ne a vészkijáratra hagyatkozzon az ember, hanem használja a Főbejáratot. használja ki az időt most, amíg lehet és ismerje meg Őt, aki a célba jutás után meg is tud tartani. Szokták mondani, hogy könnyebb megszerezni a bajnoki címet, mint megőrizni. Isten szelleme segít ebben is Pál szavaival az 1Kor. 9:24-27 verseivel. *„Nem tudjátok-é, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de egy veszi el a jutalmat? Úgy fussatok, hogy elvegyétek. Mindaz pedig aki pályafutásban tusakodik, mindenben magatűrtető; azok ugyan, hogy romlandó koszorút nyerjenek, mi pedig romolhatatlant. Én azért úgy futok, mint nem bizonytalanra; úgy viaskodom, mint aki nem levegőt vagdos; Hanem megsanyargatom testemet és szolgává teszem; hogy míg másoknak prédikálok, magam valami módon méltatlanná ne legyek..”*

Ámen